

Péntek Imre

Fénylő tetők

A zsákhuzat ismét elszakadt,
dunyhája a mélységes kék ég,
hallja, hogy trappolnak a lovak,
elérve az opál messzeségét.

Valaki úzi őket, nyergében ülve,
pattint zsinóros ostorával,
a vad cipók immár kihűlve,
tarisznája nyakában rá vall.

A fenyőág rezeget, madár repült el,
borong a fénylő tetők csonkja,
a moha mélységes mélyen zöldell,
kialszik az alkonyvégi pompa.

Visszaszökni

Megrémült a fázós fecskepár,
a fészkek rezdült, szinte elrepedt,
elnyelte őket a romlékony határ,
mely kék kendőivel integet.

Ki tudja, lesz-e visszatérés,
a csonkon éled-e új remény,
a vízesés önti hullámai fényét,
csepp táncol a magasban könnyedén.

Innen kéne a tájba visszaszökni,
megáldani a szent halmokat,
de elég tér, mely hullámaid önti,
míg eltakar a nyájas alkonyat.

Könnyek útja

Ki jár még e szél zilálta tájon?
Lépéseit néha hallani.
Beletipor a sebbe, jobban fájjon,
meredjenek fel vérző csonkjai.

S ki jön a kötést feltenni már,
enyhíteni a fájdalmas szegélyt?
Vagy pusztítson a felszökő vad ár,
mely hullámaival zenél.

Netán benő mindent a lomb,
a halk bozót. Mert sírni nem
szabad, a könnyeknek más útja van,
megáll a szívdobbanás hirtelen.

Leonardo portréjára

Mereng felém e régi rajzolat,
érzem szinte borús tekintetét,
a dús szemöldök fedí arcodat,
melyet küldött nekünk a tiszta ég.

A száj már zárt, mozdulatlan ajkak,
hány titokkal terhelt zárlatok,
s leng a szakáll, a csábos csöndbe hallgat,
s eláradnak a vonzó illatok.

A papír hajol az édes súly alatt,
mely kacsintva a mézes múltba néz,
és a szén sikoltva felszakad,
s marad a súly, az iszonyún nehéz.

A gőzhajó

Álmodj egy romos gőzhajót,
melyen angyalok föl-le járnak,
már betemették a folyót,
nem kellett ehhez csak pár nap,

a szállítmány is elakadt,
mozdultak lomha gépek,
s vitték a rozsdás súlyokat,
mint megannyi vén kísértet.

A fő helyen a kapitány
kormánykereket forgat,
az útirány súlyos talány,
amerre a bálnák loholnak.

Kósa Eszter

Egy idegen test változatai

A test akvárium. Szájon át kiönt,
ha közelít a hold. A mellkas vizében
az álom parányi alga, lebeg. Nap-
szakok partjain szárad, mint forró
homokpárnákon a nyál. Szívmedúza
pumpál a belek korallzátonya felett.

A test szoba, az állkapocsban tükör,
nedvesen feszül. A vitrinszájban díszek,
porcelánfogak. Mandulaoltár ragyog.
Lassan szárad a gyomor, máj, garat,
mint a vizes ruhák. Csontcsipeszek
érhálók gubancos kötél során.

A test lugas, körömszirmokat növeszt,
földig fut. Karmol, simít, fonódni akar.
Kapaszkodót keres gyenge indaujaival.
Korlát a bordasor, a bél ereszcsonna.
A nyelőcső felől zuhog. Rozsdás falú
szervekben korog, visszhangzik az ég.

A test vihar, barlangtüdőben fúj
a szél, rázkódik a háj, ha hám alatt
dörög. Villámlik az agy a szív fölött,
magába csap. Ellazul kézfej, kar,
nyak és hát. Az elcsendesülés után
nyálkás ég és alvadó sár marad.